

FAGYEJEV

KATONA JÓZSEF SZÍNHÁZ
KECSKEMÉT 1967-68

Gondolatok a „Tizenkilencen“-ről...

Amikor elvállaltam – óvatosan és nem-tudom-honnan – támadt merészséggel –, hogy színpadra dolgozom át Fagyejev klasszikus regényét, a polgárháború talán legszébb krónikáját, még nem sejtettem, milyen kockázatos vállalkozásba kezdek. A regény par excellence **epikus** alkotás: lényege a **mese**, a **történet**, ha tetszik: a **leírás**. Epizódikus szerkezetű. A dokumentum-erejű, puritán mű a szereplők külső és belső cselekvését sohasem növeszti gigantikusan-látványosan „hatásossá”, összecsapásaikat nem fejleszti, sodorja drámai csúcspontok felé. És ebben van szinte páratlan érdeme

is: pátoz nélkül, egyszerű emberi hangon beszél a fiatal Szovjetuniót védő katonák harcáról, tragédiáiról, áldozatairól.

Fagyejev eszközei a regényíró eszközei. Ezért döntöttem azután úgy, hogy a művet voltaképpen **alapanyagnak** használom fel, szabadabban bánok motívumaival, mint az a dramatizálások esetében általában megszokott. S így a legdöntőbbet próbálom átmenteni színpadi krónikámba: a mű **eszméjét**, centrális gondolatát.

Ezt az eszmét pedig így fogalmaztam meg magamnak: a forradalmak és a forradalmak védelmének sikere nem tökéletes emberek, retenthetetlen hőszok tetterején, elszántságán áll vagy bukik. Még csak nem is mindig olyanokén, akik teljes tudatossággal élik át, teszik magukévá azt az ügyet, amelynek katonáivá szegődtek. Ezek a „harcosok” nem alakulnak át egyik napról a másikra – **új emberré**. Nem málik le róluk hirtelen a sár, amit a múlt rájuk fecskendezett: magukkal hozzák régi életüket, régi önmagukat is. S mivel „egzisztenciális” körülményeik a végéskig kiélezettek, a szokottnál is élesebben-feszültebben tör ki belőlük a **lényegük**: kicsodák, és mire képesek.

Hibátlan hőökkel nagy dolgot véghez vinni – mesebeli álm. Esendő, gyarló emberekkel – valóság. Mert

OSZTOVITS LEVENTE

a harc, a háború sohasem romantikus kaland: a teljes ember legnagyobb – szenvedésekkel, fokozott válságokkal súlyosbított – próbatétele.

Milyen konfliktusok, tragédiák robbannak ki egy különleges helyzetben a hozzánk hasonlóan hétköznapi

emberek között: erről szól a darab.

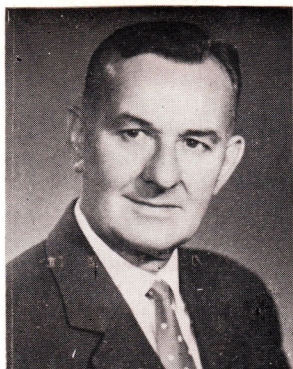
Kisembereknek, nagy ügy katonáinak krónikája a **Tizenkilencen.**

Sorsukkal, tragédiájukkal a Történelmi Igazság erejéről vallanak Levinszon osztagának partizánjai.

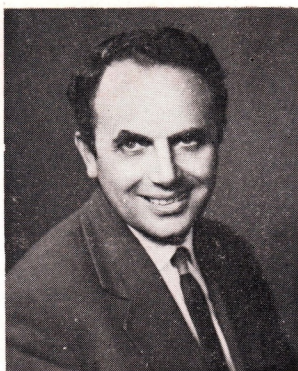
Osztovits Levente

A. FAGYEJEV

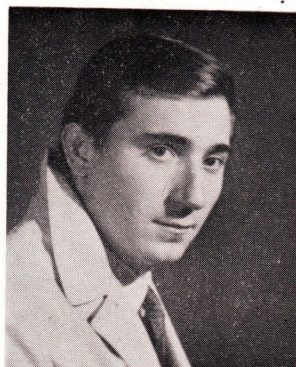
Jánoky Sándor

Mezey Lajos

Major Pál

Szilágyi Tibor

Horváth László

Kölgyesi György

VARJA – Moór Mariann

„...nehéz életem volt...
és mégis szerettem arra gondolni,
ami lehetetlen...”

...de én, mint asszony,
szerelemért is megkapom
ami kell...”

MOROZKA – Fekete Tibor

„... Nekem? Se éjjelem,
se nappalom... Nélkülem
itt minden összedőlne!.. En-
gem folyton rohangáltat-
nak!.. Ha nekem valami
jól esne, akkor Morozka, Mo-
rozka, Morozka...”

MECSIK – Sas József

„...engem mindenért ki-
nevetnek... De meg fogok
változni, mert itt másfélék az
emberek... nem hagyom ma-
gam... És mire vége lesz
a harcnak, senki sem ismer
ráml...”

TIZENKILENCEN

Színpadi krónika

A. Fagyjev regénye nyomán írta:
OSZTOVITS LEVENTE

Szereplők:

Levinszon	Forgács Tibor
Morozka	Fekete Tibor Jászai-díjas
Varja	Moór Mariann
Mecsik	{ Sas József Forró Pál
Sztasinszkij	Mezey Lajos
Goncsarenkó	Piróth Gyula
Dubov	Gyulai Antal
Baklanov	Horváth László
Csíz	Major Pál
Pika	Jánoky Sándor Jászai-díjas
Florov	
Gazda	Kölgyesi György
Kozákparancsnok	{ Forró Pál Szilágyi Tibor
Kozáktiszt	Unger Rudolf
Féllábú	Benkóczy Zoltán
Kaunyikov	Radó Béla
Pásztorfiú	Gombos János
1. paraszt	Lőrincz Gáspár
2. paraszt	Mózes István

Díszlettervező: **Borcsa István**

Jelmeztervező: **Márton Aladár**

Rendező: **Turián György**

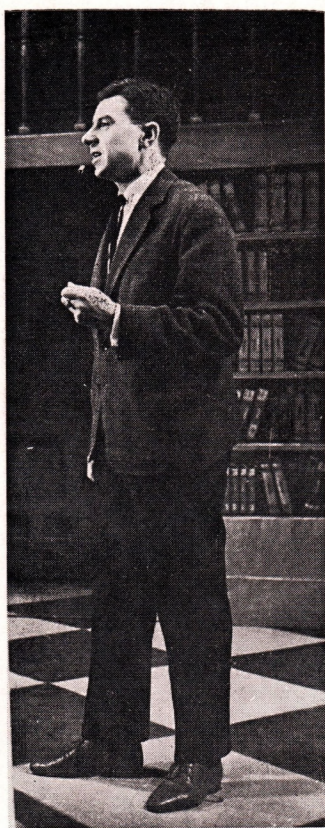
Forgács Tibor

Gyulay Antal

Piróth Gyula

Turián György
rendező

Borcsa István színpadképe